

[Bo Kristensen]

som socialdemokratiet taler om. Man skal have en amtsfond, som man skal frekventere, hvis man ikke er enig, og et landsråd, som på samme måde skal medvirke til at skabe en større glæde og et større medansvar på den enkelte arbejdsplads.

På den baggrund siger det konservative folkeparti: ikke mere bureaukrati i nytænkningen, som i den grad vil forvanske og fjerne den enkelte medarbejders mulighed for at være med i beslutningsprocessen i virksomheden.

Vi må vel erkende, til trods for at vi igen 1970'erne har haft tre forskellige forslag, at socialdemokratiet aldrig har opnået at få den folkelige opbakning, som det har kæmpet for. Det er selvfølgelig kedeligt for socialdemokratiet. Det er måske også derfor, vi er endt med et beslutningsforslag, for det ville jo være rart, om der var andre balloner, der var bedre end ens egne at arbejde videre ud fra.

Uanset ordlyd og indpakning foreslår det store oppositionsparti derfor, at lønmodtagerorganisationerne skal sidde på begge sider af bordet, og det vinder ikke flertal, endog ikke hos LOs medlemmer. De ved nemlig bedre. Det er noget, de kommer til at betale, og ikke noget, som giver dem den større arbejdsglæde.

Det radikale venstres forslag, som forslagsstillerne gennem tre hovedemner giver tungtvejende grunde til at gennemføre her i folketinget, skal bidrage til gennemførelse af økonomisk demokrati. Folketinget bør fastlægge principperne for lovgivningen om medeje og medbestemmelse gennem obligatorisk overskudsdeling, siger det radikale forslag, men samtidig finder man, det er vigtigt, at man fortsat arbejder på at skabe nye samarbejdsformer mellem ledelse og ansatte på den enkelte virksomhed. Det er vi i det konservative folkeparti enige med det radikale venstre i, men dette mål nås ikke bedre eller nemmere gennem en obligatorisk ordning fremfor en frivillig overskudsdeling. Det er tvært imod.

Den obligatoriske ordning vil ifølge sagens natur indeholde tvang, og for mange medarbejdere er tvang uacceptabel. Mange mennesker ønsker ganske enkelt at bevare friheden til selv at bestemme, om de skal medvirke til virksomhedens kapitaldannelse. I øvrigt kan trivsel og demokrati på en arbejdsplads ikke

tilvejebringes ved hjælp af overskudsdeling. Det er helt andre kvaliteter, som er afgørende for miljøet og arbejdssituationen.

For det andet siger det radikale venstre, at det er af afgørende betydning, at det meget lave opsparingsniveau øges væsentligt i de kommende år. Det synspunkt kan vi i det konservative folkeparti også tilslutte os. Men stiger opsparingen gennem indførelse af obligatorisk overskudsdeling? Det er der ikke ført noget som helst bevis for. Arbejdspladsernes overskud er afhængigt af mange forhold, men det bliver ikke automatisk større, fordi man indfører overskudsdeling. Det synes jeg netop vi har set i de senere år, at det stigende overskud, der er blevet i virksomhederne, direkte er blevet pløjet ned i virksomheden igen, for at man kan være sikker på, at man skaber nye arbejdspladser og ikke bare sender det ud som større udbyttedeling blandt dem, der ejer virksomheden.

Det kunne måske være fristende at sige: gid vi dog havde forslagene fra 1979, 1980 og 1981, hvor udbyttet var så lavt, for så kunne det måske være, at LO allerede i 1979 havde opfordret den daværende regering til at stoppe, fordi der netop ikke dengang var plads til de store investeringer i virksomheden. Det var netop på det tidspunkt, hvor det faldt og det faldt, og hvor vi stod med en udhuling af de virksomheder, som er den eneste kim til at skabe økonomisk vækst i det danske samfund.

Vore dages medarbejdere har som regel en god uddannelse og en naturlig arbejdsglæde, og de forstår, hvordan tingene hænger sammen. Medarbejderne står ikke i kø for at modtage tanker om en obligatorisk overskudsdeling, og de ved, at et sådant system kan afstedkomme spændinger og vanskeligheder.

Vi vil under udvalgsarbejdet interessere os for forbindelsen mellem øget opsparing og indførelse af obligatorisk overskudsdeling.

Nu kan man diskutere, hvor længe man kan fastholde en stram indkomspolitik, som det radikale venstre nævner i bemærkningerne. Arbejdsministeren har også nævnt, at det ikke er over for den situation, vi siger nej; indkomspolitikken i den kommende overenskomst skal arbejdsmarkedets parter selv klare.

Men det afgørende er, om vi sørger for, at virksomhederne har adgang til ved større